

Pessimistisyys Työväenliikkeessä

Kirj. KIRJATOUKKA

— Vaimoni on hyvin kuuro, muttei hän siitä välitä. Hän sanoo ettei kuitenkaan ole mitään kuulemisen arvoista. Hän toivoo tulevansa sokeaksikin, koska hänen mielestään ei ole mitään näkemisen arvoista. Vanhuuden parhain puoli on siinä että loppu on silloin lähellä.

— Strindberg, näytelmässä "Gewitter."

tuhoisimmaksi vaiheeksi Amerikan — ja koko maailman — työväenliikkeen historiassa.

Pessimistisyys on siis varsin hyvin ymmärrettävissä — joskaan ei puolustettavissa. Ainoastaan pieni vähemmistö, ainoastaan hyvin muutamat entisistä innokkaista tovereista ovat jaksaneet pysyä mukana. Ovatko nämä sitä "parhaimmista," johon jotkut uskovat lukeutuvansa, vai kangastako heidänkin silmissään se sama suuri harhanäky, joka niin monet kunnan toverit on pessimistisyyteen saattanut? Jääköön se tarkemmin analyseeraamatta, mutta toivokaamme että edes he näkevät todellisuuden ja siitä huolimatta käsittävät että työväenliikkeessä kannattaa olla mukana ja toimia vielä sittenkin vaikka kapitalismi ei heti ensimmäisestä iskusta kukistukaan.

* * *

TYÖVÄENJÄRJESTÖJEN mukana kulkenut työväestö on tällä hetkellä perinpohjaisen pessimistisyyden vallassa. Se on tullut taistelussa lyödyksi ja se tietää sen. Sen rajaton innostus, sen usko, sen uhrautuva luottamus työväenjärjestöihin on loppunut. Se on hylännyt taisteluaseensa, luopunut järjestöistään ja vetäytynyt sivuun katkeruudella muistelemaan entisiä kauniita unelmia — unelmia jotka eivät toteutuneet.

Miksi toiveet ovat pettäneet? Miksi unelmat eivät ole toteutuneet?

Optimistisuus on pessimistisyyden isä. Ne toiveet jotka meitä menneisyydessä ovat elähyttäneet ovat olleet optimistin toiveita. Me olemme uskoneet yhteiskunnallisten muutosten tapahtuvan kädenkäänteessä; kapitalismin kukistuvan muutamassa vuodessa, kapitalismin joka puolitoistasata vuotta on marssinut riemumarssissa yhä uusia voittoja kohti, yhä laajentuen, voimistuen ja vaurastuen jokaisen taistelunsa jälkeen.

Kaikkialla me näemme entisiä järjestyneitä työläisiä, mutta harvoin niitä jotka nyt ovat järjestyneitä. Nämä entiset toverit ovat synkinä ja toivottomina sen suuren harhanäyn seurauksena joka heidän mielissään on palanut. Viimeinen vuosikymmen on ollut työväenjärjestöjen koetelemuksien aikaa, ja numerollinen sekä aatteellinen tilanne osoittaa että ne eivät ole koetelemuksia kestäneet. Viimeiset kolme tai neljä vuotta, joka eräänlaisten teoriain mukaan olisi pitänyt olla leimuvaa nousun aikaa, on osoittautunut kaikkein

Maailman työväenliikkeen edessä on uusi vaihe. Kolmekymmentä vuotta sitten oli työväenliike myöskin uudessa vaiheessa. Amerikassa se ilmeni teollisuusunionismin suunnitteluna ja Europan maissa arpa lankei ministerisocialismin hyväksi. Vähäinen ei ollut se keskustelu ja mieltenkuuhu joka seurasi siitä kun J. K. Kari, Suomen sosialistinen johtomies, otti vastaan salkutoman ministeri-nimityksen Suomen porvarilliseen hallitukseen. Suomen työväestö, jonka terveet vaistot eivät silloin vielä olleet pilaantuneet poliitikan pyörteissä, arvosteli Karin ottamaa kantaa konikauppana porvariston kanssa. Sillä kertaa ministerisocialistinen suunta tuomittiin häviöön, mutta ainoastaan vähäksi aikaa, sillä plan lisääntyi niiden lukumäärä jotka huomasiivat että istuminen hallituksessa ei ole hulumpi paikka.

Kun nouseva työväenliike saatiin vakuutetuksi että hallitus on se paikka missä on toimittava niin se suuntasi voimansa siihen. Kaikkialla työväki lähetti omia miehiään

sinne mistä kansain kohtaloita uskottiin ohjailtavan ja työväestön silmäin eteen aukeni tuo suuri harhanäky — kapitalismin pikainen kukistuminen ja työväenluokan aivan yhtä pikainen vapautus. Pessimistisyyden siemen täten kylvettiin. Sitä on huolellisesti hoidettu ja mahtava pensas siitä on tullut joka uhkaa varjostaa täydellisesti sen taivaanrannan josta työväenluokka on niinn paljon nähnyt ihania näkyjä.

Suomen työväenluokan harhanäky on jo aikoja sitten murskattu. Nyt se on neuvotomana, sillä se lyötiin ällistyksellä. Englannin, tuon vanhimman teollisuusmaan työväestölle ei enään ole mikään salaisuus että ministerisocialismi tuhosi heidän luokaliikkeensä. He jo tietävät että MacDonaldin hallitus oli Englannin kapitalistien parhain ase työväestöä vastaan. Saksa, tuo sosialidemokratian kehto, tuudittelee nyt hitlerismin raivoavaa lasta. Kaikkiällä muuallakin on kehitys kulkeutumassa samaan suuntaan ja samoissa merkeissä. Työväestö on lyöty takaisin verissäpäin ja se tuntee tullessa lyödyksi. — Onko ihme että pessimistisyys saa vallan?

Miksi näin on käynyt?

Näin on käynyt siksi että työväestö johtajineen on kulkenut harhanäkyjen lumoisaa. Työväestön edustajat olivat hallituksessa ja useissa maissa heitä oli paljon, mutta se ei osottautunutkaan olevan paikka josta kansain kohtalot johdetaan. Useimmissa tapauksissa työväestön edustajat lie neivät olleet hyviä miehiä ja tehneet parhaansa työväen hyväksi, mutta siitä huolimatta työväestön asema huonontumistaan huonontui. Toverit yhä uudelleen tekivät entistä suurempia lupauksia ja yhä uudelleen heidät lähetettiin lakeja laatimaan, mutta kurjuus työväestön keskuudessa lisääntymistään lisääntyi. Tätä omituista menoa jatkui vuosikymmeniä. Mutta koska sieltä leipää ei tullut, ja hyvin vähän mitään muutakin, niin työväestö menetti luottamuksensa johtajilnsa, puolueisiinsa ja useimmissa tapauksissa koko työväenliikkeeseen. Huippukohta saavutettiin Saksassa, jossa miljoonat sosialistien ja kommu-

nistien äänestäjät viime vaaleissa äänestivät fascistidiktaturia.

Väärin kuitenkin olisi jos tuomitsisimme Saksan työläisiä tämän uuden valintansa johdosta. Se oli heidän epätoivoinen tekonsa, koska heidän omat edustajansa eivät hallituksesta heille mitään olleet saaneet. Emme tarvitse myöskään menettää luottamustamme Saksan työväestöön. Uskottavaa on että Saksan työväestö nousee uudelleen ehkä hyvinkin pian, mutta silloin kun se nousee niin luultavaa on ettei se enään nouse sosialidemokratian eikä kommunismin johdolla, vaan kokonaan uudessa muodossa. — Silloin se voi uudelleen nousta tien näyttäjäksi maailman työväenluokalle.

Seuraava näytös tulee olemaan suuremoinen.

* * *

Vanhat käsitykset istuvat lujassa, huolimatta siitä mitenkä soveltumattomia ne ovatkin. Kun menneisyydessä on saatu se käsitys ja vakaumus että kapitalismin kukistuminen on ainoastaan hetken kysymys, niin vaikealta tuntuu uskoa että niin ei tule tapahtumaan. Ja useimmat kun vihdoinkin sen uskonsa menettävät niin heille ei jää mitään jällelle; heidän polkunsaa kulkee pessimistisyyden synkkään korpeen.

Prokuraattori Palmerin aikaiset kommunistipuolueeseen tunkeutuneet urkkijat ja provokaattorit kehittivät tätä "vallankumoustilannetta" Amerikassakin niin onnistuneesti että se oli aikoinaan päivän tärkein kysymys radikaalisten työläisten keskuudessa. Mutta vaikka koko touhu sittemmin paljastui provokaattorien juoneksi ja kommunistipuoluekin antoi muutama vuosi sitten virallisen julistuksen jolla julistettiin provokaattoreiksi kaikki jotka pikaisen vallankumouksen oppia saarnaavat, niin siitä huolimatta vieläkin silloin tällöin on huomattavissa käsityksiä pikaisen vallankumouksen tulosta. Nämä käsitykset ovat siitä omituisempia tällä hetkellä jolloin jo selvästi on havaittavissa että Amerikassa ollaan kulkeutumassa nopeassa tahdissa valtiokapitalismia kohti.

Vallankumous Amerikassa, yksilöllisyy-

den luvatussa kotimaassa, maassa jossa kaikkialla nähdään onnistuneita yksilöitä ja jossa niin voimakkaana elää käsitys ko-hoamismahdollisuuksista. Se käsitys, että kadunlakaisijan poika voi kohota teolli-suusmagnaatiksi ja vaikkapa tasavallan presidentiksikin, ei ole niinkään tuulesta temmattu. Ja että tämä onnistuminen ei läheskään aina riipu henkilön persoonalli-sista erikoiskyvyistä, siitäkin on enempi kuin tarpeeksi esimerkkejä nähtävissä. Ku-kapa ei nykyisen pulakaudenkin aikana oli-si ollut tilaisuudessa kuulemaan ja luke-maan suurten teollisuus- ja hallitusmiesten mitä typerimpiä ja mitä suurinta tietämät-tömyyttä osoittavia lausuntoja. Ja ovathan täällä päässeet maan presidenteiksikin ai-van viimeaikoina miehet sellaiset kuin Har-ding, Coolidge ja Hoover; miehet joiden ky-vyillä olisi ollut aivan tarpeeksi tekemistä

tavallisen maalaiskyläkunnan valtuusmie-hen tehtävissä.

Ne toverit jotka vieläkin uskovat että tässä maassa tulee vallankumous lähiseu-raavina vuosina, tulevat kohtaamaan petty-mystä ja ovat vaarassa joutua kulkemaan sitä paljon tallattua polkua joka johtaa pes-simistisyiden korpeen.

Amerikan työväenluokan edessä on pal-jon tehtäviä ennen vallankumousta. Pal-jon myöskin voittoja saavutettavissa, joten vallankumous ei ole meidän ainoa korttim-me, joskin se on suurin.

Aiheeton optimismisuus on johtanut ai-heettomaan pessimistisyyteen. Työväestöl-lä ei ole aikaa eikä sen tarvitse antautua epätoivoon vaikka luokkamme nousu ei pi-kaiselta näytäkään. Kun kukin teemme parhaamme niin saamme pestä kätemme ja sanoa: syyttömiä olemme me.

—o—

Yhteisrintaman Säveliä

Kirj. EI-FARMARI

(Voidaan laulaa samalla nuotilla kuin
"Eestä union nyt suuren")

On "luokkataistelulla" joskus kumma perusta
Kun yhteisymmärrystä ei voi silnä edustaa.
Pois nyt riita, veljesviha tyyten, kokonaan;
Yhteisrintamaan nyt, veljet, meitä kutsutaan.

Myrkkyä on tarjottu meill' monta lasia;
On meitä pantu tappelemaan turhan takia.
Pois nyt riita, veljesviha tyyten, kokonaan;
Yhteisrintamaan nyt, veljet, meitä kutsutaan.

Me veljämme iskemme viel' vihan vimmallä.
Herrat nauraa keskenänsä: Kus vaan! ha-hahaa!
Pois nyt riita, veljesviha tyyten, kokonaan;
Yhteisrintamaan nyt, veljet, meitä kutsutaan.

On "isketyillä" tunnussana, eräs vaatimus,
He vaativat kai ensimmäiseks': tiliivapaus.
Pois nyt riita, veljesviha tyyten, kokonaan;
Yhteisrintamaan nyt, veljet, meitä kutsutaan.

Tarjoo jo veljen kättä, luokkatoveri.
Emme muuten voittoaa saa, emme varmasti.
Pois nyt riita, veljesviha tyyten, kokonaan;
Yhteisrintamaan nyt, veljet, meitä kutsutaan.

Soldarisuus on meidän tunnussanamme.
Se on meidän johtonamme rintamallamme.
Pois nyt riita, veljesviha tyyten, kokonaan;
Yhteisrintamaan nyt, veljet, meitä kutsutaan.

Tuotannossa järjesty, on meidän kehointus.
Sinä meidän toimintamme luja perustus.
Pois nyt riita, veljesviha tyyten, kokonaan;
Yhteisrintamaan nyt, veljet, meitä kutsutaan.

Yksi suuri unio on yhteisrintama.
Se on meillä taisteiluissa voiton aseena.
Pois nyt riita, veljesviha tyyten, kokonaan;
Yhteisrintamaan nyt, veljet, meitä kutsutaan.